

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010635
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718010635.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.06.2020, v trestnej veci proti obžalovanej H.. U. I. pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/82/2018 zo dňa 28.11.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovanej H.. U. I..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovanú H.. U. I. vinnou z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

vystupujúc pod svojim vlastným menom i menom jej švagry A. I. v dobe od 13.07.2017 do 12.09.2017 postupne a prostredníctvom telefonického komunikácie vylákala od poškodeného B. S. požičanie peňazí v celkovej sume 45 000,-eur, ktoré jej B. S. zasielal poštovými šekovými poukážkami alebo vkladal na jej účet vedený v TU., a.s., odštepny závod Y., číslo W XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a to pod zámienkou buď finančného uspokojenia svojich veriteľov, ktorí sa jej mali vyhrázať spôsobením majetkovej škody alebo pod zámienkou zaplatenia život zachraňujúcich lekárskeho operačných zákrokov pre ňu a jej otca X. I. na území Slovenskej republiky a území Rakúskej republiky, pričom poškodenému B. S. mala peniaze vrátiť po ich preplatení B., a.s., čo však nebola pravda, pretože od začiatku vedela, že tieto peniaze nevráti, čím takto svojim konaním uviedla poškodeného B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. J. č. X, okres V. do omylu a spôsobila mu škodu v celkovej výške 45 000,- eur.

Za to jej súd podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona jej výkon trestu podmienčne odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jej správaním.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona jej určil skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zákona jej uložil povinnosť zaplatiť poškodenému B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. J. č. X, okres V. škodu vo výške 25 000,- eur.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zákona jej uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zákona jej uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku jej uložil povinnosť zaplatiť poškodenému B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. J. č. X, okres V. škodu vo výške 25 000,- eur.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnila. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedla, že súd prvého stupňa riadne nevykonala a nevyhodnotil dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Je potrebné uviesť, že jej konanie nebolo motivované vôľou obohatiť sa tým, že uvedie poškodeného do omylu. Ako pri výsluchu uviedla, so žiadosťou o pomoc sa obracala na rôznych ľudí, pričom z tohto dôvodu oslovila aj poškodeného, a to náhodne, bez toho, aby vedela, o koho konkrétne sa jedná, teda nemala konkrétny dôvod ani pohnútku, prečo kontaktovala priamo poškodeného, nemala vedomosť o jeho rodinnom či finančnom zázemí; predstavoval pre ňu človeka, ktorý ju vypočul a nadviazal s ňou dlhodobejšiu komunikáciu, najmä o životnej situácii, o zdravotných problémoch, o viere v Boha. Z uvedeného je zrejmé, že neoslovila poškodeného účelovo s vedomím, že ide o osobu, ktorá by mohla disponovať nejakým majetkom, či finančnými prostriedkami, teda o ktorej by vopred vedela, že by jej mohla poskytnúť finančné prostriedky a tým sa obohatiť. Jej snahou bolo usporiadať si svoj život, začať riešiť svoje (nielen finančné) problémy a v danej životnej situácii, v ktorej sa nachádzala, s prihliadnutím na jej psychický stav, nevidela iný spôsob riešenia, ako pokúsiť sa žiadať o pomoc cudzích ľudí. Ako potvrdil aj poškodený, bez akéhokoľvek nátlaku ho oboznámila s tým, v akej životnej situácii sa nachádza, povedala mu o svojich zdravotných problémoch, súvisiacich so schizofréniou - že počuje vo svojej hlave hlasy, ktoré ju nútia robiť rôzne veci, že kvôli tejto chorobe

spálila peniaze, ktoré si požičala a má vysoké dlhy a potrebuje finančne pomôcť. Poškodenému jednoznačne uviedla, že má finančné problémy kvôli schizofréni, nakoľko spálila peniaze, teda jasne poškodeného informovala, že hlasy v jej hlave jej prikazujú, čo má robiť a ona ich poslúcha a koná pod ich vplyvom. Za takýchto okolností nemožno jej konanie hodnotiť ako uvážené, s vopred premyslenou pohnútkou a cieľom, ktorý týmto konaním mala údajne úmysel dosiahnuť. Následné konanie poškodeného, ktorý vedel o jej psychických problémoch, keďže táto sa mu zdôverila, že počuje hlasy vo svojej hlave, vedel o tom, že má vysoké dlhy z dôvodu, že spálila všetky peniaze, ktoré mala a ktoré si aj požičala, a napriek tomu jej poskytol finančné prostriedky, je potrebné hodnotiť ako neobozretné s poukazom na nedodržanie obvyklej miery opatrnosti. Keďže základ podvodného konania spočíva v „omyle“ inej osoby (odlišnej od páchatela), tento omyl musí mať určitú kvalitu, nestačí iba akákoľvek nepravda. Každá osoba, aj v omyle vykonávajúca majetkovú dispozíciu, má povinnosť preskúmať tvrdenia iných osôb, a to prostriedkami bežne dostupnými a bežne používanými, pričom táto povinnosť je ako všeobecná prevenčná povinnosť zakotvená v Občianskom zákonníku. Teda samotné uvedenie nepravdy nie je možné bez ďalšieho považovať za „uvádzanie do omylu“ v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu. V danom prípade mal poškodený k dispozícii možnosti, ako si ňou tvrdené informácie overiť, nevyužil ich ani napriek určitým pochybnostiam, ktoré naznačil, a teda zjavne nekonal s dodržaním obvyklej miery opatrnosti, čím riskoval s plným vedomím. Vzhľadom na uzavretú zmluvu o pôžičke a v nej dohodnutý termín splatnosti je tiež zrejmé, že trestné oznámenie podal poškodený v čase, kedy ešte jeho pohľadávka voči obžalovanej nebola splatná, teda záver o tom, že peňažné prostriedky obžalovaná poškodenému nevráti, bol predčasný. Rovnako nemožno súhlasiť s právnym posúdením súdu prvého stupňa, podľa ktorého konala vopred vedomím o tom, že požičané finančné prostriedky nevráti. Ako aj sám poškodený potvrdil, od začiatku komunikácie s ňou mal vedomosť o tom, že nemá stály zdroj príjmu, keďže nikde nepracuje. Neexistencia stáleho zdroja príjmu ani finančných prostriedkov však nepreukazuje, že od začiatku mala úmysel požičané finančné prostriedky nevrátiť. Ani existencia iných dlhov, o ktorých rovnako poškodený mal vedomosť, žiadnym spôsobom nepreukazuje jej úmysel požičané finančné prostriedky poškodenému nevrátiť. Skutočnosť, že nevráti požičanú čiastku peňazí v termíne, ktorý sľúbila, nie je sama o sebe dostatočným dôvodom pre zistenie, že pri pôžičke uviedla veriteľa do omylu. Poškodený sám priznal, že vedel o jej dlhoch a vedel aj o tom, že nikde nepracuje a napriek tejto vedomosti sa rozhodol jej požičať finančné prostriedky, ktoré mala úmysel vrátiť, keď bude môcť, čo obaja potvrdili aj vo svojich výpovediach. V tomto prípade na základe vykonaných dôkazov nebol jednoznačne a bez pochybností preukázaný jej úmysel. To, že dôvody, prečo potrebuje finančnú pomoc, ktoré pod vplyvom hlasov vo svojej hlave uvádzala

poškodenému, nekorešpondovali s realitou, nepreukazuje jej úmysel finančné prostriedky vylákať a následne nevrátiť. Svoju ekonomickú situáciu, ako aj spôsob, akým nakladá s finančnými prostriedkami pod vplyvom hlasov vo svojej hlave, poškodenému ozrejmla už na začiatku ich komunikácie; nebolo preto v súlade so zásadou primeranej opatrnosti požičovať jej opakovane rôzne sumy peňazí. V súvislosti s vyšetrením jej duševného stavu je potrebné uviesť, že v tomto konaní nebola ani čiastočne objasnená pomerne zásadná zmena duševného stavu obžalovanej, nakoľko ešte v marci 2017 jej bola po vyšetrení duševného stavu iným znalcom diagnostikovaná paranoidná schizofrénia (v tom čase v štádiu remisie), zatiaľ čo záver znaleckého posudku v tomto konaní bol, že v čase spáchania skutku (konkrétne v júli 2017, teda len o 4 mesiace neskôr) netrpela žiadnou duševnou chorobou. Pri takomto odklone je nanajvýš žiaduce objasniť, ako mohlo dôjsť k vymiznutiu tejto duševnej poruchy, ktorou trpela ešte v marci 2017. Súčasne, je potrebné poukázať na to, že v znaleckom posudku sa nachádzajú výrazné prvky subjektívneho posúdenia a hodnotenia jej konania, ktoré nie sú pri vykonávaní znaleckého dokazovania náležité, a právne závery, ktoré sú neprípustné (znalkyňa má za to, že udávanie sluchových halucinácií je zo strany obvinenej účelové, z dôvodu vyhnúť sa trestnému stíhaniu, udávaním akustických halucinácií sa snaží zbaviť zodpovednosti za svoje činy a preto pácha ďalšie trestné činy). Vzhľadom k uvedenému považuje znalecký posudok aj po výsluchu znalkyne za neúplný a zmätočný, z ktorého dôvodu bol predložený návrh na doplnenie dokazovania kontrolným znaleckým posudkom na opätovné preskúmanie jej duševného stavu, ktorý však súd prvého stupňa zamietol, čím nevykonal dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Svedkovia A. I. a X. I. ml. vo svojich výpovediach v podstate zhodne uviedli, že bližšie okolnosti žalovaného skutku a jej údajného konania sa dozvedeli až počas vyšetrovania a že nemajú vedomosti o jej živote a konaní, teda ich výpovede nie sú pre skutkové a právne závery relevantné. V rámci konania nebola riadne preukázaná výška škody, ktorá mala byť poškodenému spôsobená, pričom je to výlučne výška škody, ktorá odôvodňuje kvalifikáciu skutku ako zločinu v zmysle ust. § 221 os. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona. V prípravnom konaní si poškodený uplatňoval nárok na náhradu škody vo výške 45.000,- eur, v konaní pred súdom si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 25.000,- eur, pričom z listinných dôkazov vykonaných v tomto konaní nevyplýva spôsobenie škody ani v jednej sume, ktorú si poškodený v tomto konaní uplatnil a na ktorej náhradu bola zaviazaná. Máme tiež za to, že pri ukladaní trestu neboli dôsledne zohľadnené všetky zásady ustanovené Trestným zákonom pre ukládanie trestov, keďže nebolo prihliadnuté na existujúcu poľahčujúcu okolnosť. Z listinných dôkazov vyplynulo, že obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná a v evidencii priestupkov nemá záznam, teda viedla riadny život, ktorá poľahčujúca okolnosť však nebola pri ukladaní trestu v napadnutom rozsudku zohľadnená, čím došlo k porušeniu ustanovenia Tr. zákona. Z uvedeného teda vyplýva, že to, že nevrátila finančné prostriedky, neodôvodňuje záver, že sa obžalovaná obohatila na škodu cudzieho majetku - poškodeného tým, že ho uviedla do omylu. Pri žiadosti o finančné prostriedky a ich preberaní nekonala v úmysle obohatiť sa na úkor poškodeného ani v úmysle finančné prostriedky vôbec nevrátiť. S poukazom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 28.11.2018, sp. zn. 5T/82/2018-303 zrušil a v zmysle ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol a spod obžaloby ju oslobodil, pretože skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom.

Písomne odôvodnené vyjadrenie k odvolaniu obžalovanej predložil aj okresný prokurátor, ktorý v jeho dôvodoch uviedol, že rozhodnutie súdu považuje za zákonné a správne, vydané v súlade so zisteným skutkovým stavom a uložený trest za primeraný a dostatočný pre nápravu obžalovanej. Okresný súd sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli predmetom konania, pričom zabezpečené a vykonané dôkazy riadne vyhodnotil, a to tak jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti. Obžalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe prvostupňovému súdu v čase jeho rozhodovania. Má za to, že konanie obžalovanej, ktoré sa jej kládie za vinu vykazuje znaky premyslenosti s tým, že závažnosť dôvodov, o ktoré obžalovaná postupne opierala svoje požiadavky na získanie finančných prostriedkov, sa stupňovali až do takej miery, že finančné prostriedky žiadala na záchranu zdravia a života jej a ich rodinných príslušníkov, čo sa však nezakladalo na pravde, pričom si bola vedomá povahy a prístupu poškodeného, ktorý sám v živote prešiel neľahkými životnými situáciami. Zároveň platí, že nie je možné konanie obžalovanej zľahčovať v tom smere, že poškodený nedodrжал obvyklú mieru opatrnosti, pretože to bola práve obžalovaná, ktorá opakovane v rôznych časoch a dokonca aj pod rôznou identitou žiadala o poskytnutie rôznych finančných čiastok, pričom uvedené odôvodňovala skutočnosťami týkajúcimi sa najmä zdravia, ktoré poškodený nebral na ľahkú váhu, čo sa týka poškodeným uplatneného nároku pred súdom, ktorý mu bol aj súdom priznaný, okresný prokurátor má za to, že jeho výška a dôvod boli riadne v trestnom konaní preukázané a ustálené.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Tr. poriadku zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovanej a o druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovanej a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovanej a určeného druhu a výmery trestu.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovanej, ktorými argumentovala, už predniesla v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa vyčerpávajúcym spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovanej H.. U. Tropekovej.

V prvom rade je teda potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovanej nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivito ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V prvom rade je potrebné uviesť, že z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že tvrdenia obžalovanej v rámci obrany, že v tom čase konala pod tlakom „hlasov“ v hlave, ktoré ju nútili si finančné prostriedky

požičiavať takýmto spôsobom a tieto mala následne páliť na G. v O., nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a teda tieto skutočnosti nielenže neboli verifikované, ale produkovaným dokazovaním dokonca vyvrátené.

Z výpovede švagrinej obžalovanej a to A. I. ako aj výpovede jej brata X. I. ml. predsa plyní, že obžalovaná v tej dobe nebola zamestnaná, bola bez pravidelného príjmu, no podstatnú časť týždňa, resp. celé dni trávila sama zavretá vo svojej izbe v rodinnom dome, kde spoločne žili a z izby ani poriadne nevychádzala. Za danej situácie, keď finančné prostriedky jej mali byť poukazované (ako to opísal poškodený) na jej meno a tieto si mala spravidla vyzdvihnúť na pošte v mieste bydliska, resp. tieto vyberala spoločne s matkou z účtu v pobočke peňažného ústavu Y., potom jej tvrdenia, že na pokyn hlasov v hlave, tieto vždy spálila na G. W. v O., (kedy a ako do O. vycestovala; dokazovaním tiež nebolo zistené, aby mala v tomto období pri sebe väčší obnos finančných prostriedkov) vyznievajú ako účelová obrana v snahe vyvinieť sa tak, ako v predchádzajúcich trestných veciach, v ktorých bola obvinenou za totožnú trestnú činnosť, kde bolo konštatované, že v čase, kedy si mala požičiavať finančné prostriedky, nemala zachované rozpoznávacíe a ovládacie schopnosti, a teda bola nepričetná tak, ako to predpokladá ustanovenie § 23 Tr. zákona.

Súčasne túto jej obranu vyvracajú aj zistenia plynúce z pohybov na účte v Y. číslo W XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na čl. 132 až 142, kde je zrejmé, že finančné prostriedky, síce nie v takých sumách, aké poukazoval na tento účet poškodený B. S., a síce v menších sumách od 10,- do 100,- eur, ale aj napriek tomu, boli poukazované na tento účet od iných osôb a súčasne z tohto účtu boli zase v takýchto sumách poukazované finančné prostriedky v prospech účtov iných osôb. Nie je preto zrejmé, ktoré finančné prostriedky jej „hlasy“ v hlave prikázali spáliť, a ktoré poukázať na osobné účty iných súkromných osôb.

Uvedené len potvrdzuje podozrenie, že aj v tomto období sa obžalovaná snažila aspoň v minimálnych sumách splácať svoje dlhy z minulosti, keďže opakovane tvrdila, že už v minulosti si mala požičať finančné prostriedky v celkovej sume skoro 300 000,- eur, ktoré však doposiaľ nevrátila. Práve na splatenie týchto dlhov preto aj naďalej a to aj v období, kedy si požičiavala finančné prostriedky od poškodeného B. S. zjavne aj od viacerých osôb aj v malých sumách finančné prostriedky prijímala a s týmito ďalej nakladala bez toho, aby bolo zistené akým spôsobom.

O vopred premyslenom a sofistickom správaní sa obžalovanej svedčí, aké spôsoby a formy, ale hlavne dôvody vymýšľala, preto aby jej poškodený požičiaval peniaze. Najskôr jej ich mal poslať poštou priamo na meno poštovou poukážkou, následne si mala zriadiť účet v banke už spomínanej Y. prostredníctvom matky (zjavne v tom čase už z dôvodu vedenia exekúcie voči jej osobe, keďže by automaticky finančné prostriedky boli zaistené v prospech exekučných konaní) a napokon bol to aj spôsob výberu finančných prostriedkov prostredníctvom bankomatov a bankomatovej karty.

Súčasne uvedené dopĺňajú, aké dôvody si od začiatku vymýšľala preto, aby jej finančné prostriedky poškodený požičal - boli to dlhy z minulosti, mali sa jej dlžníci z minulosti vyhrážať, následne neváhala zneužiť na vylákane finančných prostriedkov aj silné kresťanské presvedčenie (navzájom si pomáhať) obžalovaného, jeho ťažké životné skúsenosti so zdravotným stavom jeho najbližších, keď mu tvrdila, že umiera jej otec a potrebuje finančné prostriedky na jeho operáciu, následne mala tvrdiť už prostredníctvom fiktívnej osoby, ktorá sa mala predstavovať ako aj švagriná I., že umiera ona a napokon keď už poškodený odmietal poskytnúť ďalšie finančné prostriedky a zjavne už bol podozrievavý, tak začala tvrdiť, že má vážne zdravotné problémy jej matka a potom opäť ona, keďže mala upadnúť do kómy.

Takýto spôsob komunikácie s poškodeným jednoznačne javí známky premyslenosti a predchádzajúcej prípravy uviesť do omylu poškodeného, zneužiť jeho dôveru tak, aby tieto finančné prostriedky od poškodeného vylákať mohla. V danom prípade preto neobstojí argumentácia obžalovanej, že poškodený si mal všetky tieto skutočnosti vopred overiť, a teda - overiť si skutočný zdravotný stav jej rodičov, resp. zdravotný stav samotnej obžalovanej, či sú dokonca jej rodičia zdravotne poistení, resp. ona, či zdravotná poisťovňa mu vyplatí finančné prostriedky uhradené za reálne neexistujúcu poskytnutú zdravotnú starostlivosť.

V rozpore s argumentáciou obžalovanej je potom aj samotná zmluva o pôžičke, kde obžalovaná mala tvrdiť, že išlo o bežný zmluvný vzťah, v rámci ktorého si mali obe zmluvné strany riadne overiť skutočnosti, ktoré mali byť predmetom zmluvy.

Z obsahu zmluvy na čl. 24 predsa plynie, že táto pôžička bola vyplatená v hotovosti, či už na pošte v obci Y., prevodom na účet dlžníka, či posielaním peňazí priamo v hotovosti poštou, pričom dôvodom požičanie peňazí bola urgentná operácia v zahraničí a keďže išlo o záchranu ľudského života, nebolo možné čakať na preplatenie príslušnou zdravotnou poisťovňou, dlžná suma bola poskytnutá pred podpisom tejto zmluvy a preto dlžník prehlasuje a svojim podpisom potvrdzuje prevzatie tejto sumy uvedenej v samotnej zmluve.

Obžalovaná predsa priznala a to opakovane, že tieto finančné prostriedky nepoužila na záchranu zdravia, resp. života svojich rodičov, či svojho zdravia a života na preplatenie nevyhnutných nákladov na zdravotnú starostlivosť, lebo nikto z rodiny, vrátane nej v uvedenom období, kde si mala peniaze od poškodeného požičiavať, nemal také zdravotné problémy, ako ich opisovala poškodenému, pričom sama priznala, už vo svojej výpovedi v prípravnom konaní poškodenému, že ho podviedla a že tieto finančné prostriedky nemá a tiež nemá ako mu ich vrátiť a žiadala ho, aby to neoznamoval na polícii.

Použitie finančných prostriedkov na úplne iný účel, na aký ich od poškodeného žiadala a presvedčala ho, aby jej ich požičal a súčasne fakt, že v tom čase nebola zamestnaná, nemala žiadne finančné prostriedky, bola nemajetná, zjavne stále zadlžená ešte z minulosti a reálne neexistoval spôsob, ako by mohla požičané peniaze vrátiť - vedie krajský súd, rovnako ako okresný súd k záveru, že bez rozumných pochybností v danom prípade obžalovaná konala s úmyslom už vopred finančné prostriedky poškodenému nevrátiť a hľadať opakovane do budúcnosti ďalšie a ďalšie dôvody, pre ktoré by jej mal peniaze požičať.

V súvislosti s námietkami obžalovanej, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s podstatnou skutočnosťou plynúcou zo záverov znaleckého dokazovania Q.. G. S., znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria na čl. 195 až 228, ktorá vyšetrila zdravotný stav obžalovanej štyri mesiace pred spáchaním trestnej činnosti v posudzovanom prípade - a bola pribratá do konania ako znalec v rámci hodnotenia duševného stavu obžalovanej v inej trestnej veci - v rámci páchania inej trestnej činnosti, konkrétne v júli 2017. Podľa záverov tohto znaleckého dokazovania totižto, v tom čase bola obžalovanej diagnostikovaná paranoidná schizofrénia a pod vplyvom tejto duševnej poruchy mala spáchať predchádzajúcu trestnú činnosť. Okresný súd aj napriek námietkam obhajoby, že v tomto konaní stoja oproti sebe dva rozdielne a rozporné, prihliadajúc na ich závery, znalecké posudky (znaleckého posudok vypracovaný v posudzovanom prípade Q.. O. S.) nevykonali kontrolné znalecké dokazovanie a tento návrh obhajoby zamietol.

V tejto súvislosti krajský súd len konštatuje, že znalecký posudok vypracovaný v inej trestnej veci nemôže byť považovaný za rovnocenný dôkaz v podobe znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní (inej trestnej veci), aj keď je ho možné vykonať ako listinný dôkaz, (a argumentovať potom skutočnosťami z neho plynúcimi), ale nie je ho možné považovať za rovnocenné znalecké dokazovanie vykonané v totožnej trestnej veci.

Súčasne podľa krajského súdu je potrebné zdôrazniť, že zo záverov znaleckého posudku vypracovaného v posudzovanom prípade Q.. O. S., znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ale predovšetkým jej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.11.2018 plynú v logických súvislostiach bez rozumných pochybností závery, o ktoré oprela svoje zistenia vo vzťahu k duševnému stavu obžalovanej v čase páchania trestnej činnosti.

Posledne menovaná znalkyňa zrozumiteľne, keď vysvetľuje jednotlivé medicínske postupy pri vyšetrení obžalovanej, porovnáva s diagnostikou duševného stavu obžalovanej v minulosti s aktuálnym stavom, opierajúc sa o vykonané vyšetrenie obžalovanej, dáva odpoveď na otázky týkajúce sa duševného stavu obžalovanej a zdôrazňuje, že pokiaľ pacient trpí takouto duševnou poruchou a teda paranoidnou schizofréniou, takýto pacient nie je schopný logicky rozmyšľať, aj keď mu halucinácie môžu prikazovať určité veci, tak vždy sa k tomu pridružujú aj iné poruchy myslenia - nie je logické, je roztrieštené, pričom táto veľmi závažná psychotická symptomatológia a halucinácie sami od seba neodídu bez reálne poskytnutej odbornej pomoci a liečby. Takéto halucinácie ako to udáva obžalovaná, nemôžu len tak prísť

a odísť, ako je to v jej prípade - a to len vtedy, keď má od niekoho získať peniaze. Takéto ochorenie nie je ochorením, ktoré by malo spadať pod schizofrénie alebo inú oblasť psychotickej poruchy, lebo ako už zdôraznila, halucinácie sami od seba neustúpia tak, ako to opakovane tvrdila obžalovaná. Znalčka zdôraznila, že psychotická symptomatológia, ak vznikne, tak následne sama bez liečby neodíde, pričom pokiaľ aj obžalovaná udávala psychotickú symptomatológiu, existujú na to testovacie metódy. Obžalovaná bola pritom aj hospitalizovaná a robili jej v tom čase testy, keď udávala, že mala mať halucinácie, no zo psychologického testového vyšetrenia zamerané na - psychotickú symptomatológiu zo dňa 29.03.2016 u Q.. S., malo vyplynúť, že jej osobnosť je nevyhranená, emočne nestabilná s tendenciou k sťaženému sociálnemu prispôsobeniu, prejavuje sa ako nezávislá, zvýšene sebakritická, interpersonálne sa môže prejavovať ako podozrievavá, pričom kvantitatívne poruchy vnímania - halucinácie nezistil, rovnako pri druhej psychiatrickej hospitalizácii, ani pri kontrolnom vyšetrení dňa 18.04.2016 nebola zistená žiadna prítomnosť závažnej psychopatie, psychotickej symptomatológie. Napokon pri neliečenej schizofrénii okrem iného dochádza ešte aj k defektu osobnosti, a teda menia sa jej rysy, zhoršuje intelekt správania a toto taktiež pri opakovanej hospitalizácii, pri žiadnom z testov - vyšetrení u obžalovanej zistené nebolo.

Krajský súd považuje na tomto mieste za potrebné zvýrazniť, že takáto podrobná argumentácia k dôvodom, prečo u obžalovanej bola diagnostikovaná paranoidná schizofrénia v znaleckom posudku už spomínanej Q.. G. S. obsiahnutá nie je.

Za danej situácie rovnako ako okresný súd, ani krajský súd nemal žiadne pochybnosti o záveroch znaleckého posudku Q.. S. o jeho správnosti, aby boli nejasné, či dokonca neúplné tak, ako to predpokladá ust. § 146 Tr. poriadku, a z toho dôvodu správne a zákonným spôsobom okresný súd v danom prípade odmietol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie na posúdenie duševného stavu obžalovanej v čase páchania trestnej činnosti.

V súhrne opierajúc sa doposiaľ uvedené krajský súd má za to, že pri takomto spôsobe konania obžalovanej - kedy stále menila modely správania, kedy sa vzniknutej situácii prispôbovala, prispôbovala jej aj dôvody, pre ktoré žiadala peniaze od poškodeného a spôsob ich výberu, skutočne nemôžu svedčiť o tom, aby v čase, kedy trestný čin spáchala, trpela plne rozvinutou duševnou chorobou, ktorá jej mala byť diagnostikovaná v inom trestnom konaní a to paranoidnou schizofrénomou, čo len v logických súvislostiach potom dopĺňa závery znaleckého dokazovania Q.. S..

Ďalej k obžalovanej namietanej výške škody, ktorá nebola riadne preukázaná krajský súd len v stručnosti konštatuje, že jednak obžalovaným doložené listinné dôkazy - prevody finančných prostriedkov v prospech účtu Y. číslo W XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý bol zriadený matkou obžalovanej, súčasne výbery v hotovosti v tejto banke, výbery z bankomatu a napokon aj priame výbery finančných prostriedkov poukázaných priamo na meno obžalovanej na pošte, ako to plynie z poštových poukážok a prehľadu platieb vyplatených v prospech obžalovanej predložených Slovenskou poštou, niet pochyb o tom, že v danom prípade boli poukázané finančné prostriedky minimálne v sume 45.000,- eur poškodeným v prospech obžalovanej.

Pokiaľ obžalovaná namietala, že výšku spôsobenej škody, spochybňuje už aj poškodeným uplatnený nárok na náhradu škody len v sume 25.000,- eur, krajský súd len konštatuje, že v rámci adhézneho konania, v ktorom súd v rámci Tr. konania rozhoduje o nároku na náhradu škody, platí, že aj v tomto konaní je plne v dispozícii poškodeného, v akej výške si nárok uplatní. Súd nemôže ovplyvniť výšku uplatneného nároku, môže len o takomto návrhu rozhodnúť, a teda či bol riadne uplatnený a včas a jeho výška bola riadne zdôvodnená poškodeným a to v konfrontácii s dôkazmi, ktoré boli vykonané ešte v prípravnom konaní z hľadiska dôvodnosti a výšky nároku na náhradu škody, ktoré sa potom musia preniesť aj do dokazovania na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ si poškodený uplatnil len nárok na náhradu škody len v sume 25.000,- eur, bolo to plne v jeho dispozícii s týmto nárokom. Nič to nemení však na zisteniach plynúcich z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, o ktoré je možné bez rozumných pochybností oprieť záver o výške spôsobenej škody obžalovanou.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, preto krajský súd konštatuje, že v danom prípade bez rozumných pochybností je možné urobiť záver, že skutok, ktorý sa kladie za vinu obžalovanej, sa stal, je trestným činom a ich páchatelom je obžalovaná H.. U. I..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovanej.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, keď konanie obžalovanej vyhodnotil okresný súd ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, keďže pokračovacím konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať v prospech obžalovanej.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúc na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, aj keď síce nesprávne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, keď konštatoval neexistenciu ani jednej z nich § § 36, 37 Tr. zákona (ako to bude neskôr bližšie vysvetlené).

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, správne určil v súlade ust. § 34 ods. 6 Tr. zákona druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 3 rokov s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov za súčasného uloženia aj probačného dohľadu je podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovanej, ako aj jej osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestná a nemá ani záznam v registri priestupkov a v mieste trvalého bydliska je v podstate hodnotená kladne.

Rovnako pre dosiahnutie účelu trestu preto správne okresný súd súčasne obžalovanej uložil - povinnosť zaplatiť poškodenému B. S. škodu vo výške 25.000,- eur a súčasne povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a napokon aj povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Napokon pokiaľ obžalovaná namietala, že okresný súd pochybil aj pri určovaní druhu a výmery trestu, pokiaľ jej nepriznal ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že pred spáchaním tohto skutku obžalovaná viedla riadny život podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, krajský súd uvádza, že túto námietku síce považuje za vecne správnu a dôvodnú, avšak vzhľadom na to, že okresný súd po vyhodnení všetkých dôkazov rozhodných pre určovanie druhu a výmery trestu - uložil obžalovanej trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (tri roky), táto skutočnosť, aj keby v danom prípade bola priznaná prevaha poľahčujúcich okolností oproti okolnostiam príťažujúcim § 38 ods. 2,3 Tr. zákona, tak by mohla ovplyvniť len výšku hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby (desať rokov - jej znížením o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby - na sedem rokov a osem mesiacov) a súčasne by nemala žiaden vplyv na úpravu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Pokiaľ okresný súd v posudzovanom prípade uložil trest na dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby, priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti je teda bez významu k výmere trestu

a z hľadiska hospodárnosti v konaní, preto nepovažoval krajský súd za dôvodné zrušiť výrok o treste a túto poľahčujúcu okolnosť dopĺňať do výrokovej vety o treste rozsudku.

Ani v postupe okresného súdu, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanej uložil povinnosť zaplatiť poškodenému B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. J., okres V. škodu vo výške 25.000,- eur, krajský súd nezistil pochybenie a z toho dôvodu, keďže považoval odvolanie obžalovanej za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.